

1692.

1° Coccejus, Henricus: De adha, Heer-Heuer - Ansegeht-
Fahrtlösing. 35 exempl. 1699: 1748.

2° Coccejus, Henricus: De usu et Differentia hodie
pactionum et stipulationum 25 exempl. 1692: 1747

3° Coccejus, Henricus: De Diversitate rescindendis (ut
ejusque effectibus)
vocantur et rescissorii iudicia 2 exempl

4. Fuchsius, Joh. Henricus: De impugnacione testamen-
ti fratrum, per querelam inofficiosi.

5° Schultze, Petrus: De concursu delictorum 25 exempl 1692
: 1748

6. Schultze, Petrus: De subtilitatibus juris utriusque

7. Veker, Tremacius: De medicamentis sanguinem
purificantibus.

1192

1. Prof. Dr. J. G. ...
Festschrift ... 1878

2. Prof. Dr. ...
Festschrift ... 1877

3. Prof. Dr. ...
Festschrift ... 1876

4. Prof. Dr. ...
Festschrift ... 1875

5. Prof. Dr. ...
Festschrift ... 1874

6. Prof. Dr. ...
Festschrift ... 1873

7. Prof. Dr. ...
Festschrift ... 1872

DISSERTATIO JURIS PUBLICI.

ADONA.

De Secreti/Secreti
Fabri/lofung/

DIVINA FAVENTE GRATIA,

PRÆSIDI

DN. HENRICO COCCEJO,

JURIS PAMPERATISSIMO,

Scritissimi ac Potentissimi Electoris Palatini Consilio,

Magistro Juribus, & in alia Consilio,

Magistri Jurium Regimini Electoris Palatini Consilio, & in

Magistro Juribus, & in alia Consilio,

Magistro Juribus, & in alia Consilio,

P. M. H. COCCEJO, HENRICO,

Magistro Juribus, & in alia Consilio,

Magistro Juribus, & in alia Consilio,

8
9
1
1

DISSERTATIO JURIS FEUDALIS,
De

A D O H A,

Heer = Steuer / Reise = Geld /
Fahrtlösung /

Quam

DIVINA FAVENTE GRATIA,

P R E S I D E

V I R O

Magnifico, Prænobilissimo, Consultissimo atq; Excellentissimo

DN. HENRICO COCCEJO,

JCTO FAMIGERATISSIMO,

Serenissimi ac Potentiss. Electoris Brandenb. Consiliario,
Facultatis Juridicæ Ordinario, & Professore Primario,

Antea Summi Regiminis Electoralis Palatini Consiliario, & Su-
premi Collegii Revisorii Assessore in Alma Heidelb. Decretal. Pandectar.
& Juris Gentium Prof. P. Ordinario meritissimo,

IN AUDITORIO JCTORUM

Ad d. Martii, A. MDCXCII,

Placido Eruditorum Examine submittet

PHILIPP. ERNEST. DE BECKER,

Minda Westphalus, A. & R.

Frankofurti ad Viadrum, An. 1699.

1727
25
140
447
1692, 16
2

DISPUTATIO JURIS NATURALIS

A D O H A

DE
LIBERTATE CIVILI
ET POLITICA

AVTAVIA

MAGISTRO JOHANNI WOLFF

PHILOSOPHO

IN TITULO

PHILOSOPHIAE

INSTITUTIONUM

IN

PHILOSOPHIA

PHILOSOPHIA

PHILOSOPHIA

PHILOSOPHIA

P R Æ F A T I O.

Uit illa semper Longobardo-
rum Germania Gentis (quod
pe quam suis jam temporibus
inter Suevorum Gentes recen-
set Tacius de Mor. Germ. c.
40.) generosa ac magnanima.

indoles, ut non tantum hostes suos armis forti-
ter aggredierentur, feliciterque profligarent, sed
etiam subactis iis leges sanctissimas & ad rem-
publicam suam bene gubernandam salu-
berrimas conderent & promulgarent. Bellorum
& Victoriarum eiusdem gentis satis preclara
exstant monumenta apud Kipping. Histor. uni-
vers. L. 8. c. 3. passim & alios Legum vero quan-
tam illicuram habuerint, prater insignia illa spe-
cimina, quae Lindenbrogius cum aliis legibus an-
tiquis edidit, ostendit quoque vetustissimum
illud volumen juris feudalis, quod per totam
Germaniam & fere Europam usu est receptum.
Licet autem, quae ista tempora obsederat ver-
borum barbaries, in has optimas quoque mate-
rias

rias effusa fuerit; plurima tamen ingeniosè inventa, accurate elaborata, prudenterq; statuta sunt; quin indenta ratio est ipsis Romanis incognita, quâ summa quoq; regalesq; potestates, salvâ Imperii Majestate, aliis per modum feudalem communicari possunt. Rerum verò tanta ubertas, ut vix quicquam in materia feudali occurrere possit, quin ejus inde decisio peti derivariq; queat. Quid verò rationibus reipublicæ convenientius videri potest, quàm mutua illa inter dominum & vassallum obligatio; cum dominus suo beneficio generosas & præclare meritas familias in perpetuum ad fidelitatem obstrictas teneat, hæ verò eodem & splendorem suum retinant & ad paranda nova decora excitentur? Quæ & causa est, cur materia hæc tam diligenter à Doctoribus Jurium Feudalium tractata, totq; vigiliis ab iisdem elaborata fuerit. Cum igitur hujus materiæ non minima pars sit ea, quæ de Adoha tractat, eam pro disputatione & exercitio Academico pertractandam & paulò accuratius examinandam elegimus. quod Deus Ter O. M. bene & feliciter mihi succedere jubeat.

CAPUT I
De Voce ADOHÆ.

SUMMARIA

1. Descriptio vocis Adohæ. 2. An differat ab Adjutorio? 3. Quomodo differat ab hostenditiis? 4. Respondetur ad 2. F. 40.
5. Quomodo à Superindicto. 6. Definitio Adohæ.

§. I.

OX ADOHÆ, quam barbaram & latinis inusitatem esse cuius obivium est, originem suam à Siculis potissimum Doctoribus traxit, & ab aliis ADOHAMENTUM, ab aliis, *Redemptio hostenditiarum* appellatur, diciturque potest Germ. *Heersteuer / Reisegeld / Fahrtsbüßung / Lehndienst* Sax. Andr. de Ifern. c. un. §. *Si mulier. vers. in regno de Capit. Corrad.* Descendere eam putant à verbo ADUNARE, quòd scilicet plures Vasalli, fortè non integrum feudum tenentes, se adunent & contribuant tantum, quantum ad unum militum sistendum sufficit: Andr. de Ifern. in c. un. §. *ille tamen vers. erat in curia de Contr. feud. apud par. term. Id. c. un. §. Si mulier lit. S. de Capit. Corrad.* Alii ab ADÆRARE hoc nomen derivant, diciturque ita existimant, quod tantum æris contribuant Vasalli, quantum ad sistendum instruendumque militem sufficit.

§. II.

Hæc ADOHA differt ab adjutorio, quod vocant, ut species à suo genere; nam hoc non tantum ADOHAM, quæ & ipsa adjutorium quoddam est, 2. *Feud. 40. vers. similiter.* sed omnia auxilia, sive ex lege fœderis,

sive ultro & amicitiae gratiâ, sive quacunque alia ex causa mittuntur, comprehendit, Matth. de Afflict. §. *Similiter n. 15. de Capit. Corrad.* ADOHA autem est illa pars fructuum feudi, quam solvunt Vasalli loco servitiorum. Ayell. *de Jur. Adob. n. 53. vid. infr. §. 6.*

§. III.

Differt quoque ab HOSTENDITIIS, utpote quæ propriè sunt ipsa servitia militaria, quæ præstare tenentur vasalli Principi in hostem eunti. Plerique verò HOSTENDITIAS, idem quod Adoham esse existimant, Gudel. *de Jur. Feud. p. 4 c. 6. n. 4.* Bitsch. *Comm. feud. lib. 2. tit. 40. Not. 5.* Struv. *Syntagm. Jur. Feud. cap. 11. apb. 5. n. 4.* qui vocem hostenditiarum pro ipso pretio servitiorum capiunt, per *d. text. in 2. F. 40. vers. simiter.* Neque negamus, hostenditias aliquando accipi pro earum æstimatione; uti voce operarum continetur pecunia pro operis debita. *l. 6. ff. de Oper. lib. in primis cum de earum actione seu petitione agitur. l. 4. ff. eod.* actione enim sunt operæ & servitia ipsa, etsi æstimatio aliquando in præstatione sit. At in proprio & genuino sensu hostenditias ipsa servitia esse, vel ex origine earum patet. Non enim ab hoste id est inimico dicitur, ut putant. Gudel. *d. p. 4. c. 6. n. 4.* alique. Sed ab hoste seu Doste/ quod expeditionem, castra, vel exercitum veteri sermone Teutonico significat; quemadmodum frequens hic sensus est in antiquis Germaniæ legibus, Wisigothicis, Salicis, Ripuariis Saxoniceis, Longobardicis; item in Capitularibus Caroli M. passim; quæ loca collegit Lindenbrog. *in Glossar. voce Hostis*, unde Gallicum, HOST, quod exercitum notat. quem & Itali; HOSTE, & Hispani LA HUESTE, & Angli

Angli AN HOSTE dicunt. Atque hic sensus clarissime apparet ex *z.F. 40.* ubi dicitur quod vasalli, qui non eunt cum rege in expeditionem, debeant dimidium fructuum ejus anni solvere, QVO HOSTEM FACIUNT, id est expeditionem: idemque habetur in *1.F.7.* Sed & frequens apud veteres formula est: IN HOSTEM PERGERE *d. c. 40.* IN HOSTE HOMICIDIUM FACERE, &c. Hinc verissime Hostenditiæ, quasi Dostendienst / expeditionis seu militaria servitia uti Frondienst / Herrendienst / &c. dicuntur. Freher. *ad Constit. Carol. III. ad voc. pro stipendio.* Quicquid dissentiant Knichen. *de Subl. terr. jur. c. 3. n. 385.* & Gothofr. Anton *disp. feud. 7. tb. 6. c.*

§. IV.

Nec movet textus in *d. c. 40. vers. Similiter:* ubi ex saniore lectione definiuntur hostenditiæ id, quod præstant, qui cum domino in hostem non eunt; Non enim ibi definiuntur hostenditiæ in genere, sed tantum explicatur, quid Conradus Imp. in Constitutione sua, qua certam quantitatem hostenditiarum definiuit, ea voce intellexerit; scilicet in illo loco dici hostenditias illud adjutorium, quod vasalli in pecunia præstant; quia de eo definiendo agebatur; uti de operarum æstimatione modo dictum est.

§. V.

Aliud quoque ac Adoha est HERIBANNUM, Heerbañ / id est, citatio ad DELECTUM, der Aufboth. Accipitur tamen etiam pro pœna non comparentis; quam HERISCHULDAM, Heerschult dici ait Cujac. *ad §. 1. Feud. in Præfat.* aliàs Herischlig. Vox verò Heerschild / longè aliud, & scil. insignia dignitatum feudalium significat, quorum septem recensentur in *Spec. Sverv. Lib. I. cap. von den*

den Heerschilten. 7. Sed & differentiam porro statuunt peregrini Dd. inter Adoham & *Superindictum*, quod iis est quædam sublevatio quæ contingit in casu, si castrum aliquod foculariis (ut vocant) quibusdam destituatur, & hinc reddatur incapax ad solvendam integram portionem Adohæ, quippe tunc castrum hoc ab eo onere pro parte sublevatur, & pars illa castris vicinis imponitur. Matth. de Afflict. l. 2. rubr. 10. n. 28. *quis dicatur Dux*. Sed id parum ex usu nostro.

§. VI.

His in antecessum remotis, facilis est definitio ADOHÆ, quæ est portio fructuum feudi seu eorum æstimatio, quæ loco servitorum feudalium domino feudi præstanda est. Ayell. d. l. n. 53. Jacob. de Franc. de Feud. n. 11. & n. 19. Dixi; LOCO SERVITORUM FEUDALIUM ne confundatur cum RELEVIO, quippe quo etiam portio fructuum vel eorum æstimatio aut pecunia præstatur, sed id non persolvitur loco servitorum feudalium verum pro renovatione investituræ; nec præstatur, nisi mortuo demum vasallo ab ejus herede. Ayell. d. l. num. 70.

CAPUT II. De Quantitate Adohæ

SUMMARIÆ.

1. 2. 3. 4. *Varia Adohæ Quantitas.* 5. *Novissime constitutus est semis fructuum unius anni.* 6. *An perpetuo, an quando ille semis obtineat?* 7. *Cujus anni fructus intelligantur?* 8. *Accurata proportio & computatio Adohæ ex Jure Comm. ad legitimum usurarum modum, ubi exponitur l. 3. §. fin. ad L. Falcid. & c.* 9. *Probatur porro ea computatio ex legibus imperii;*

ES

Et removentur dubia; ac singularia quædam notantur. 10. Computatio vulgatioꝝ, sed incertior. 11. In Saxonia & Marchia que obtineat seruitiorum computatio; Et an per eam sublat a sit æstimatio juris communis? 12. Separantur tres distincte in hac re quæstiones. 13. An dominus augere Adoham aut minuire possit? 14. An diminuatur Adoha propter vitam & militiã feudo annexa; ubi de expeditione Romana & contributione ad bellum Turcicum.

§. I.

Nihil æquè varium fuit ac Adohæ determinatio cùm locis tum temporibus. Quam accuratè in regno Siciliae & Neapolitano non modò ipsius Adohæ quantitas pro modo terrarum earumque redituum, sed & portio illa, quam conficiendæ huic quantitati vasalli pro numero larium, seu, ut vocant, foculariorum, aut, ut alii adhuc insolentiùs, focagiorum, item civitates contribuunt, plenius describit Regiæ Camerae Neapolitanæ olim Præses Jacobus de Ayello, *Tract. de Adohan.* 52. Sed parùm ad usum nostrum. Idequidem indubium est, si in literis investituræ, vel in concessione feudi certa quantitas expressa, eam servandam esse; Idemque est si consuetudo quantitatem determinaverit, quæ vim conventionis habet, *l. 35. ff. de Legib.*

§. II.

At id dubium est, si neque lege feudi, neque consuetudine loci certa quantitas Adohæ definita est, qualiter æstimanda illa sit? Et quidem constitutione Caroli III., ut creditur, alternativè totius anni fructus, vel aliqua portio monetæ in singulos mansos in Adoham præstanda erat: Ita enim decernit: *Isi vero tales*

B

rema-

remanere cupientes, si apud Dominos impetrare valeant, quot mansos possideant --- monetæ, vel totum fructum feudi in illo anno pro stipendio persolvant: Gold. tom. 1. Constit. ad ann. 881. Freher. in Comment. ad d. Constit. Quantitatem monetæ obliteravit vetustas, eamque lacunam supplere varie satagunt, sed nullâ certâ ratione; decimum utiq; pondus intelligi hic non posse constat, cum non possint comparari totius anni redditus & decima ejus portio ut, eorundem servitiorum precium.

§. III.

At Conrado (ut vulgo legitur, etsi Hotom Lothario, Cujacius Friderico I. ea capita tribuant) gravissimum visum fuit, vassallū toto anno alimentis & fructibus privari, eoq; pro totius anni fructibus tertiam eorum partem substituit in Alemannia; in Lombardia autem 12. denarios in singulos modios imposuit: 2. F. 40. pr. Quæ tamen differentia tantum ad expeditionem Romanam pertinet, cujus onus Germanis multo gravius est, ob Alpium itinerisque difficultatem, quam Lombardis seu Italis, atque ideo pluris à Conrado æstimatur.

§. IV.

Sed nec ea definitio obtinuit aut saltem diuturna fuit; Vetustus enim Auctor *Tract. de Benef. §. 13.* decima parte fructuum iter redimi solere refert: *ibunt*, inquiens, *illuc & alii omnes imperialia beneficia habentes, quisque cum Domino suo, nisi talento decimo iter redimat, quod annuatim à Domino suo habuerat.* ap. Freher. ad d. *Const. verb. monetæ.* Quod iisdem verbis constitutum quoque est in *Spec. Sverv. l. 2. c. 8. §. 7.* Und wollen sie blyben / so müssen sie sich do von kauffen / mit dem zehenden

henden Pfund / was das Gut ein Jahr gilt / &c. Idem habetur in Jure feud. Saxon. cap. 6. §. 1. ibi: Dder muß die Fahrt lösen mit dem zehenden Pfund. &c.

§. V.

Denique constitutione Friderici I. Imp. quæ habetur in 2 F. 55. §. firmiter. & apud Radev. de Gest. Frid. 1. lib. 2. c. 7. decisum est; ut promiscuè tum in Lombardia. cum in Alemannia Vasalli, qui Dominum non comitantur, dimidiam partem fructuum unius anni Adohæ nomine persolvant, sublata distinctione locorum, cum possit vasallus ipsum servitium præstando evitare constitutionem. arg. l. 1. §. fin. Ne visitat ei. Et hunc ferè semissem fructuum observari in regno Siciliae patet ex Ayell. d. 1. At verò idem Fridericus I. in proximè præcedente constitutione, 2. F. 54. sanciverat, ut is, qui dominum non comitatur, præset stipendia militiae pro quantitate feudi. Quæ definitio ab altera longè recedit, tum quia non semper stipendia militiae semissem fructuum æquant, tum, quia ex priore constitutione semper eadem est quantitas Adohæ, sc. semis fructuum unius anni, ex altera autem maximè variat; cum alia militia aliâ sumtuosior, longior, seu difficilior sit.

§. VI

Hinc igitur omnino statuendum videtur, semissem fructuum non esse certam & pèrpetuam Adohæ æstimationem; Sed, si dominus servitium militare sibi præstari velit, non satisfacere vasallum, nisi integra militiae stipendia persolvat; Certi enim juris est, eum, qui rem debitam non præstat, minimum veram ejus æstimationem, sæpè etiam amplius & omne-

id, quod interest, nunquam autem minus solvere debere. *l. 3. l. 5. §. fin. ff. de In lit. jur. arg. l. ult. C. de Fid. lib. 1. pen. ff. de Cond. Trit.* Semis itaq; fructuum non ideo statutus est, ut dominus debitis servitiis fraudaretur, si majora stipendia docere possit; sed in subsidium, cum stipendii quantitas fortè non constat, nec ostendi possit, ne dominus oneraretur necessitate probandi quantitatem stipendiorum, & quod sua interest servitium ipsum præstari; ut in dubio pretium servitii determinaret.

§. VII.

His igitur casibus, quibus semis fructuum præstatur, quæri solet, cujus anni fructus intelligatur? Alii enim intelligunt semissem ejus anni, quo in hostem ducitur; Matth. de Afflict. §. *ut autem equitas. n. 10. de Pac. jur. firm. per Const. Carol. III. §. 2. & per 2. F. 40. verb. Illius anni quo hostem faciunt.* Verùm cum redditus annorum valde variant, nimis inæqualis foret ea æstimatio; quin, si fortè eo anno labes, vel vis hostium &c. omnem fructum tulisset, nihil deberet vassallus. Rectius igitur Dd. comm. semissem fructuum unius anni in genere intelligunt; per 2. F. 55. §. *firmiter.* veluti in textibus, quibus decima pars definitur, annus in genere nominatur, non ille quo expeditio fit. *supr. Tb. 4.* Nec obstant textus oppositi; tum quia illi mutati sunt per *Text. in 2. F. 55. §. firmiter.* tum quia illius anni redditus is esse intelligitur, qui ex collecto pluriù annorum reditu & in æquales partes diviso ita conficitur, ut mox dicetur.

§. VIII.

Quomodo ergo definitur anni in genere fructus?

ctus? Id accurata juris ratione fieri potest ad modum legitimarum usurarum. Dicimus igitur, ex lege Imperii computatis 20. annorum fructibus confici verum prædii precium, & hujus ex tot annorum fructibus collecti precii vigesimā partem esse fructum unius anni, cujus semis Adoham constituit. Ratio hæc est: quæ est ratio legitimæ usuræ annuæ ad totam sortem, eadem est annui fructus ad totum precium fundi; quia uti annua pensio æstimat & metitur valorem fortis; ita annuus fructus prædii valorem totius prædii. Uti ergo lege Imperii legitimæ usuræ sunt quincunces; *vid. th. seq.* quæ vicesimo año sortem æquant, & vicesima pars fortis sunt, atq; adeo collectis viginti annorum usuris vera fors cõstituitur; ita collectis è fundo 20. annor. fructibus verum fundi precium; hujus precii vicesima pars est verus fructus ejus annuus, cujus semis Adohā efficit. Hac ratione utitur Jctus *in l. 3. §. fin. ff. ad L. Falc.* Species hæc est; legati sunt reip. annui fructus prædii Sejani; heres ex hoc legato Falcidiam detrahet; quæritur quodnam sit verum hujus legati añui precium? Respondetur, precium fructuum tot annorum, quot sufficiunt sorti ex usuris legitimis, quæ in hac specie sunt trientes, conficiendæ, Verba *d. l. 3. §. fin.* hæc sunt: *Si Reip in annos singulos legatum sit, cum de lege Falcidia- qusratur, Marcellus putat, tantum videri legatum, quantum sufficiat sorti ad usuras trientes ejus summa, quæ legata est, colligendas.* Sed cur ad trientes usuras? Resp. Cùm quincunces & trientes in provinciis tum solitæ essent, *l. 7. §. 10. in fin. ff. de Adm. tut.* trientes seu leviores potius hic acceptæ sunt, in favorem heredis, & ex præsumpta mente testatoris, qui heredi potius quàm Le-

gatario prospicere videtur, *l. 67. § 8. ff. de Legat. 2* ut majorem quantitatem Falcidiae nomine detrahere possit: nam si V. G. 20. annua legata sint, computatis usuris trientibus fors erit 500, & hæres detrahet nomine Falcidiae 125: computatis quincuncibus, fors erit 400, & heres detrahet tantum 100. Favore igitur heredis trientes computantur in *d. l. 3. §. fin.* Idemque contingit, etsi legatum annuum piæ causæ relictum æstimetur. *Nov. 131. cap. 12. ibi: vendere, si voluerint, hujusmodi legatum, & non minus pro precio percipere, quam ex tali legato intra 25. annos* (quo tempore trientes usuræ sortem æquant) colligitur.

§. IX.

Hic favor, & hæc ratio in aliis cum cesset, regulariter æstimatio rerum fit ad modum quincuncium; quæ sunt vicesima pars sortis, & ex 20. annorum collectione sortem vel precium verum rei conficiunt; cujus precii vicesima pars est fructus unius anni, juxta *2. F. 55. §. 1.* & ejus dimidium Adoha. Hæc ratio etiam in ecclesiasticis rebus obtinet, & hæc æstimatio rerum subtilis dicitur in *Nov. 7. c. 3. §. 1. in fin.* in verbis: *Æstimari, suburbanum subtiliter, & reputari in precio collecto redditus possibiles in 20. annis* (quo tempore quincunces usuræ sortem faciunt) *computati & in redditibus ex hoc computatis agi Emphyreusim, &c.* Nec obstat, quod semisses, non quincunces, usuræ definitæ sint in *L. 26. §. 1. C. de usur.* Ibi enim tantum quæritur, quousque stipulari usuras licitum, non quæ intelligi debeat quantitas, si promissæ non sint. Sed nec moyet *l. 68. in fin. pr. ff. ad L. Falc.* Ibi enim non quæritur de vero precio rei, sed quousque intelligendum sit usumfructuum reip. relictum

Etum durare. Atque hanc rationem & computationem Adohæ expressa constitutio quoque imperii in æstimandis subsidii omnium imperii civium ad expeditionem Turcicam probat & sequitur in *R. I. Spirens. 1542. §. 54. ibi*: So sollen und wollen Sie ihre Anlagen nach ihrem jährlichen Einkommen / an Gülden und Zinsen / neben ihren andern Gütern / Baarschafften und Vorrath rechnen / anschlagen und entrichten / NB also / daß 1000. gl. jährlich Einkommens / auff 2000. gl. Hauptguts und Behrts gerechnet werde: Quæ est computatio precii ad modum quincuncium usurarum quippè quæ in Imperii lege receptæ & constitutæ sunt; *R. I. 1654. §. 174. Ord. Pol. 1577. tit. 17. & viginti annorum reditu sortem efficiunt. Specialistimum verò est, quod Ecclesiæ Hierosolymitane predia 50. annorum: Nov. 120. cap. 9. pr. contra, quos donator promisit, 15 tantum annorum reditu æstimentur: 135. §. 3. C. de Donat.* illud maximum precium est, favore & ob conditionē ejus Ecclesiæ; hoc minimum favore donatoris.

§. X.

Cum verò hæc computatio non minus operosa, quàm accurata, & sæpius res tanti non sit, ut tantæ cum difficultate exquiratur verum ejus pretium, vulgo trium annorum colligi tantum reditus solent, & tertia pars reditus unius anni intelligi, ad cujus semissem vasallus obligetur. *Ayell. d. tr. n. 52. in fin.* Verum, cum tertio quoq; anno terræ cessare soleant, atq; ad cō biennii tantum fructus reverà tum computentur, quo tempore casus aliquis extraordinarius facile durare potest; hinc nimis adhuc incerta hæc æstimatio est, & ab ea, qua illius anni fructus veniunt, quo expeditio

tio fit, parum & vix distat. Hinc alibi vulgò novem anni colligi solent, ut nona pars habeatur pro unius anni reditu: alibi 10 vel 12. anni. Koppen. *Quæst. ill.* 44. n. 31. Certius & accuratius vero est jus commune.

§. XI.

An autem in Saxonia & Marchia iste semis fructuum unius anni sublatus, & in aliam æstimationem mutatus est? Neg. Equidem in Saxonia onus feudale unius equi æstimatur 1000 florenis: Schult. in *Addit. ad Coler. dec. 82.* Gothof. Anton. *disput. feud. 7. tb. 7. in fin.* Knichen. *de Pact. vestit. p. 2. cap. 5. circa fin.* Dn. Struv. *Syn- tagm. Feud. c. XI. aph. 5. n. 12.* Wehner. *Obs. pract. voc. Ritzterdienste / §. Jure Saxonico:* in Marchia verò 1000. Joachimicis seu Imperialibus. Pruckman. *Vol. 1. Conf. 50. n. 503. & 504.* Kohl. *Tract. de Serv. milit. c. 6. n. 61.* Frid. Muller. *Pract. rer. for. resol. 72. n. 25. 26.* Verum hi 1000. aurei vel imperiales non sunt Adoha, seu æstimatio unius servitii militaris, quod uno equo fit, quippe quod non valet 1000. Imperiales, nec vassallus, qui servire ipse non potest, pro uno equo 1000. Imperiales solvit; sed ea quantitas est æstimatio totius sortis, seu oneris præstadi ex feudo unius equi in genere; neq; ideo fit, ut sciatur quantum Vassallus pro quoque servitio solvere debeat; sed quantum vendita terrà feudali integro & justo ejus pretio decedat, & ab emprore detrahi possit: scil. si terræ justum pretium sit 3000. Imperialium, propter hoc onus feudale ei inhærens ea non valebit nisi 2000. Ex eo vero statui certò nequit, quantum Vassallus pro unoquoque servitio solvere debeat; non enim ex modo usurarum id definiri potest, ut Vassallus solvat unius anni usuram legitimam, quia servitium hoc non est annua

annua præstatio, sed aliquando sæpius in eodem anno præstatur, aliquando ne semel quidem in pluribus: & cum usuræ legitimæ ex sorte 1000. Imperialium tantum debeantur pro usu annuo illius sortis, eumq; metantur & æstiment, non possunt eadem æstimare & metiri servitia, quæ per annos non præstantur, sed prout casus ac necessitas incidit. Accedit quòd annui servitii equestris in Marchia longè alia sit æstimatio, sc. 150. Imperialium, ut refert Koppen. *Illustr. qu. 44. n. 13.* Superest igitur, si alia in specie moribus loci quantitas pro servitio feudali definita non sit, ut juris communis æstimatio servetur, & sc. vel stipendia militiæ solvantur, vel in dictis casibus semis fructuum unius anni, prout in th. 5. id expositum definitumque fuit.

§. XII.

Ut igitur distinctè res intelligatur, separandæ sunt tres in hac materia quæstiones, (1.) Quot equis ex quo vis feudo serviendum: Ob das Lehn mit 1. 2. 3. oder mehr Pferden zu vermannen oder zu verdienen? Resp. si determinata sunt servitia in investitura, res plana est: si indeterminata, arbitrio boni viri pro modo feudi definienda sunt, imprimis ex consuetudine loci, si de ea constet. Rosenth. *Synops. feud. cap. 8. concl. 22. n. 4. 5.* Quin aliquando concurrunt plura feuda ad unum equum instruendum, & quisque solvit ein halbes Ritter: Pferd / ein Drittel &c. prout definitum. (2.) Quanti totum hoc onus feudo inherens sit æstimandum eo vendito? Resp. Computari mille aureos in Saxonia & tot imperiales in Marchia, in singulos equos, qui debentur, & tantum detrahi feudi integro pretio. *ib. ii.* (3.) Quanti æstimetur unum servitium, si ejus loco pecunia seu Adoha solven-

da sit? Resp. Cum hoc determinatum singulariter, moribus nostris non sit, servandum esse jus commune, & semissem fructuum unius anni, vel stipendia militiæ solvenda, esse, juxta *tb. s.* donec aliud moribus vel statutis loci inductum appareat. Et ea quæstio huc pertinet.

§. XIII.

An autem hæc adohæ quantitas augetur aucto feudo? Aff. etsi feudum industria vasalli auctum fuerit, est enim hæc quantitas medietas fructuum, uti diximus, que proinde augetur, si aucto feudo fructus quoque augetur. Nec movet quòd hoc fiat per industriam vasalli, eoque ipsi cedere debeat. Ponimus enim augmentum, non quod vasalli personæ, sed quod feudo accedit; uti regulariter incrementa feudi vasallus, non pleno dominio, sed jure feudi obtinet, 2. F. 4. §. pen. Illud igitur tenet tanquam partem beneficii, pro quo servitia præstare tenetur licet titulo oneroso comparaverit, vel impensas fecerit: has tamen prout alias juris in feudis esse solet, repetit, 2. F. 28. §. pen. Quin ad domini commodum promovendum semper laborare, & proprietatem colere tenetur vasallus Vultej. *de Feud. L. 1. c. 10. n. 34.* Unde omnino verior quoque est Kohlii *de Serv. feud. p. 4. n. 177. & seqq.* sententia, aucto feudo ipsa quoque servitia indistinctè augeri; cum alias iniquum foret, aliam & majorem Adoham præstari iisdem manentibus servitiis, æstimationemque servitiorum majorem exigi, servitiorum quantitate non mutatâ. Accedit, quod servitia naturaliter debeantur, pro quantitate feudi, 2. F. 54. *verb. pro quantitate feudi.* Ergo eâ auctâ augetur obligatio servitiorum. Uti & e contrario minuitur Adohæ ac servitiorum quantitas, si

fi

si feudum sine culpa vasalli diminutum fuerit. 2. *F. 77.*
 Quid enim naturali æquitati magis convenit, quam
 eum qui adversâ fortunâ parte comodi spoliatus est, par-
 te quoque oneris sublevari, maxime cum onus hoc ex
 commodo resultet. Intelligimus verò incrementum
 & decrementum notabile, cum fidelitas & servitia feu-
 dalia non habeant tam certam æstimationem, ut quæ-
 libet mutatio quasi certa mercede mensurari possit.
Dissent. Dn. Struv. Syntag. Feud. c. 11. aph. 5. n. 7. 8. 9. 10. 11.
Ayell. d. tr. n. 55.

§. XIV.

Quæritur porrò, si fortè uno eodemque anno
 evenerit casus, quo & solvendum relevium in casum
 prædefuncti parentis, & præstandum Adohamentum
 in casum imminenti periculi, an utrumq; onus præ-
 standum à Vasallo? Negat id *Ayell. d. tr. n. 77.* sed alte-
 rutrum, quod curia ut pingvius elegerit, deberi vult; ne
 duplici onere gravetur vasallus, sed habeat unde vivat.
 Verùm de jure contraria sententia verior est, nisi aliud
 in specie moribus receptum sit: cum enim distinctis-
 simæ præstationes sint Adohæ & relevii, & ex diver-
 sissima causa debeantur, altera pro servitiis, altera pro
 renovatione investituræ, certi juris alterum per alte-
 rum non consumi, nec ideò debitorem ab uno debito
 liberari, quia & aliud debet. *arg. l. 2. pr. ff. de Priv. del. l.*
130. ff. de Reg. Jur. Atque hinc falsum quoque est, quòd,
 si eodem anno pater præmortuus jam solverit Ado-
 ham, illa post mortem patris in relevium à succedente
 filio præstandum computari debeat. Multò minus
 dominus pro lubitu debitam Adohæ quantitatem au-
 gere potest in præjudicium vasalli; uti hic nihil agere
 potest

potest in præjudicium domini. Matth. de Afflict. L. 3. rubr. 12. §. ex eadem lege n. 6. de Cap. Corrad. Minuere, verò, quin remittere hunc quantitatem in sui præjudicium potest, quia prodesse vasallo potest, non nocere: quemadmodum Adoham regni Siciliæ minuisse Papam refert Ayell. d. Tract. n. 18. 19.

§. XV.

Sed quæritur, An diminuatur Adoha, si Feudo onera cohæreant? Distingv. inter onera, quæ causam ab ipsa proprietate habent, eique coherent, uti, si collectæ superiori, solarium alii debeantur; & ea, quæ ex sola persona Vasalli debentur, uti portio fructuum ex feudo provenientium, quæ solvitur fratribus minoribus ad vitam & militiam. Illa precium totius feudi, atque adeò etiam servitia, quæ pro quantitate feudi debentur, & horum itaq; æstimationem seu Adoham quoq; minuunt: nam cum Adoha sit pars fructuum feudi, non possunt illi intelligi, nisi deducto onere feudo cohærente. l. 51. pr. Fam. erc. l. 38. §. f. Her. pet. Hæc verò minuunt eam Matth. de Afflict. Dec. Neap. 252. Ayell. d. l. n. 91. quia ea non feudi, sed vasalli onera sunt, & hujus personæ, non rei cohærent. Sed alia quæstio est; An fratres minores teneantur pro rata fructuum primogenito contribuere in Adoham? Quod videtur, quia sentit pro parte commodum: & porrò Adoha est medietas fructuum, ideoque ex toto fructu præstanda. Matth. de Afflict. L. 3. rub. 32. §. præterea num. 18. de Prob. feud. alien. per Feder. Sed rectius contrarium defendit Ayell. d. l. n. 93. Uti enim solus primogenitus est Vasallus ac de feudo investitus, solusque servitia debet, ita & solus Adoham, Cæterum de

de quantitate expeditionis Romanæ vid. Limn. *de Jure Publ. L. 4. c. 7. §. 67. & seqq.* Ea olim instituta est, ut Rex Romanorum à Pontifice coronam susciperet; quæ dicta est; die *Nömische Kaysersliche Krohne.* Magnif. Dn. Præses *in Colleg. Jur. publ. c. 6. §. 2.* Cum verò supervacua illa sit, & una inauguratio, in Germania facta, sufficiat, hodie cessat; & tamen Rex electus in Germania est verus Imperator Romanus, *Prelaud. Magnif. Dn. Præses d. c. 6. §. 4.* Ex hujus tamen modo definiri hodie solent collectæ ad bellum Turcicum *die Türckensteuer / & alia subsidia. Schutz. de Jur. publ. vol. 2. Exerc. II. th. 5. Lit. 4.*

CAPUT III.

Cui & in quem Jus exigendæ Adohæ competat.

SUMMARIÆ.

1. Imponi Adoham ab eo, qui Jus habet servitia exigendi: & si plures ejusdem feudi domini sunt, omnibus adoham præstandam esse. 2. Si domini inter se bella gerunt, antiquiori soli eam præstandam esse; & quis sit antiquior dominus. *Casus, ubi utriq; domino invicem bellum gerenti debetur.* 3. De delicto, *ausschuß remisivè.* 4. An vasallus à suo vasallo exigere possit etsi ipse nondum solverit? *Aff. 5.* Ab iisdem quoque adoham præstari à quibus servitia: qui quasi per indicem recensentur. 6. An remissâ vasallo Adohâ, hujus quoque Vasallo ea remissâ intelligatur.

§. I.

Perpenſa jam ſatis Adohæ quantitate non abs re & extra ordinem eſſe putamus de perſonis agere, inter quas adoha præſtatur. Quod caput unica hac regulâ abſolvitur; adoham tantum illis & ab illis deberi, quibus & à quibus debentur ſervitia. Hæc autem inter quos præſtentur hic quidem non agimus, ubi de Adoha, non de ſervitiis tractamus. Pauca tamen quaſi per indicem delibabimus. Exigit igitur adoham, qui ſervitia, ſcilicet dominus feudi. Si igitur plures ejusdem feudi domini ſint, omnibus indiftinctè ſolvenda eſt Adoha, ut omnibus ſervitia præſtanda. 2. feud. 77. Nec enim dominus jure ſuo cadit, & vaſallus ab eo ideo liberatur, quia & alii debet ſervitia.

§. II.

Sed quæritur, ſi domini ipſi bello inter ſe contendant, cui potius Adoham debeat? Reſp. cui ſervitia; ſc antiquiori ſoli. & ſi utrique pariter aſiſtat, feloniam in antiquiorem comittit: quippe qui omni juramento exceptus videtur. Matth. de Afflict. Rubr. 30. p. 622. n. 1. de prob. feud. alien. per Lothar. Dominus autem antiquior æſtimatur non ex tempore præſentiũ vaſallorũ, ſed ratione univerſi feudi, ut illius feudi dominus præferendus ſit, cujus primus acquirens prior inveſtitus eſt fidelitatemq; juravit, non cujus præſens poſſeſſor: ex ea enim fidelitate primi acquirentis ſimpliciter & nemine excepto juratâ, dominus ejuſque heredes jus feudi ligi quæſitum contra omnes habent; quod ipſis auſferri à vaſallo ejuſve poſteris acquirentione alterius

rius feudi non potest. *l. fin. ff. de Pact. l. 2. §. 16. ff. ne quid in loc. Wesenb. consil. 34. n. 31.* Et, qui præsens vasallus, si jusjur. prior præstitit domino noviori, tenebitur ei ad servitia contra alterum dominum, cum antecessores ipsius ad ea non tenerentur: & aliàs in personis heredum mutaretur substantia obligationis, contra *l. 2. pr. ff. de Verb. obl.* quæ sententia communius recepta est. Hartm. Pift. *l. 2. qv. 47 n. 44. & seqq.* Una tamen exceptio perpetua est, qua utrique domino & scil. noviori per substitutum acceptabilem servire, vel adoham solvere potest: cum scil. ad alterum fratrem feudum pervenit, & alter adeo, non credens facile feudum ad se posterosque suos reversurum, aliud feudum ligium sibi quæsit; quo casu, contra regulam communem, erit duorum vasallus ligius. *2. feud. 99.* Quæ cum magis ad servitiorum materiam pertineat, latius non exequimur.

§. III.

Neque nunc de delectu agemus, quo Germani principes homines ad bellum idoneos è subditis suis eligere possunt, (vulgò *der Hus(huß)*) ut illi principem reliquorum sumtibus sequantur: quod antiquissimum Germaniæ institutum est, inde ab Henrico Aucupe usitatum, ut alibi in oppidis quinque cives sextum, in pagis novem coloni decimum, vel septem octavum; alibi vigesimum, vel trigesimum instruant, aliquando media aut tertia pars alicujus loci sequi pro rei necessitate teneatur. vid. Ott. Frising. *in vita Frid. 1. l. 1. c. 31.* Illustr. Dn. à Seckend. *im Teutschen Fürsten Staat p. 2. c. 10. tit. 9.*

§. V.

§. IV.

An autem adoham exigere vasallus à suo vasallo potest, etsi ipse eam nondum solverit domino? Aff non enim subvasallo causa debendi est solutio vasalli, sed proprii feudi propriæque fidelitatis obligatio; ex qua tenetur purè ad adoham, præstandam: *conf. cap. seq.*

§. V.

Sic vice versa præstat adoham, qui & servitia, vid. §. I. Hinc sequitur (1) Feudo vendito teneri venditorem ad adoham, non emptorem, nisi ex quo domini consensu, secutaque investiturâ emptor factus est vasallus. Andr. de Ifern. c. un. §. *sed nec est alia justior. n. 36. Quæ sit prim. caus. ben amit.* (2.) Idemque esse in cæteris alienationibus, ut iis non obstantibus vasallus adoham solvat, donec consensu domini feudum ritè in alterum translatum fuerit. Quin, si ante investituram injuncta sit Adoha, etiam post investituram venditor eam debet, quia semel debere cæpit, obligatioque in personam ex impositione nata fuit. Unde & si quis post impositionem adohæ feudum demum acquisiverit, ad eam non tenetur. Quod utrumque per regiam Cameram ita decisum refert Ayell. *d. l. n. 61. 62. 63.* Similiter inde sequitur (3.) nec emphyteutam, qui feudum in emphyteusin consensu domini à vasallo accepit, teneri ad Adoham, cum non ipse, sed vasallus fidelitatem & ex ea servitia debeat. Multo minus (4) Creditor, qui feudum jure pignoris tenet; aut (5) Fructuarius; aut (6.) Vidua, cui dotalitium in feudo constitutum est; nedum (7.) Colonus &c. Ayell. *d. l. n. 56.* Eadem ratione nec (8.) Apanagiatus

tus adoham præstat; cum non ipse sed primogenitus in feudo, ejusque oneribus succedat. Henr. à Springsfeld *de Apanag. c. 11. n. 193. & seqq.* Et licet apanagium in feudo constitutum fuerit, non tamen ideo apanagiatus hanc adoham domino, sed aliam ipsi primogenito ratione hujus subfeudi, ut vocant, debet. Quod (9.) idem est in Vasalli vasallo, qui adoham quidem ex sua investitura debet vasallo, sed aliam, & ab ista, quam ipse vasallus domino præstat, quantitate, modo, ac præstandi temporibus diversam; quippe de qua ex solius vasalli, seu posterioris domini necessitatibus statuitur. Avell. *d. l. n. 67.*

§. VI.

An autem, si dominus vasallo Adoham remiserit, hic etiamnum à suis vasallis eam exigere potest? Aff. Quia duo distincta debita, diversæq; causæ sunt; quarum unam proinde remissam, altera non tollitur *l. 7. pr. ff. de Cond. furt. l. 1. §. 5. ff. de Verb. obl. l. 20. pr. ff. de Servit. rust. cum in primis remisiones strictissimi juris sint, l. 29. eod. l. 25. pr. ff. de Probat.* Quin videtur vasallus solvisse, dum parato solvere dominus remittit, & quasi reddit. Et aliàs non ipsi primo vasallo, cui dominus voluit, sed ejus vasallis Adoha remissa foret contra mentem domini, qui in solum vasallum liberalitatem conferre voluit. Dissentit Matth. de Afflict. *l. 3. rubr. 2. §. sed nec est alian. 30. & 31. que sit prim. caus. ben. am.* Secus ergo si remissa sit intuitu etiam subvasallorum. Avell. *d. l. n. 60.*

CAPUT IV.

De Cætero jure Adohæ.

D

Sunt.

SUMMARIÆ.

1. Quando Adoha debeatur? & quodnam sit justum bellum. 2. Quando non soluta Adoha feudo privetur vasallus. 3. Cujus electio sit inter servitia, Adoham & substitutum, Vasalli an domini? 4. Cujus periculum eqvo amisso, & feudo interrim in alium translato? 5. Quando cesset Adoha?

§. I.

QUÆ reliqua quoque sunt Adohæ Jura, serviti-
orum, quorum sunt æstimatio, rationem se-
quuntur. Cum igitur toties servitia debean-
tur, quoties opus est, ad tuendum dominum, ejus-
que jura & honorem, 2 F. 5. 6. 7. in eodem casu Ado-
ha debetur, cum in locum servitiorem jure succedunt.
Conf. 1b. Neque tantum tuendo domino, sed & offen-
dendis hostibus domini auxilium debet Vasallus in bel-
lo justo 2. F. 7. *vers. etsi contigerit.* Justum autem bellum
fit, nec ne, judicium est solius Principis, non vasallorū.
Magnif. Dn. Præses in *Lectio. colleg. Grot. ad l. 2. c. 25*
§. 8. Si autem notorie injustum est, adeoque latroci-
nium potius, nec Vasallus tenetur, 2. F. 28. nec ipsi mi-
lites mercenarii, aut subditi, qui tamen naturali vin-
culo ad defensionem Principis sui operis & opibus ob-
ligati sunt. *prælaud. Magnif. Dn. Præses in Prælect. Grot.*
ad. d. l. 2. c. 26, §. 3.

§. II.

Effectus est, quod Adohâ non soluta, si nec Ser-
vitia debite præstita sint, Vasallus Feudo privetur, 2. F.
54. & 55. §. firmiter 1. F. 21. modo ritè interpellatus sit.
2. F. 26, §. licet & 2. F. 28. *vers. ad hæc.* Et sufficit unica
saltem

saltem interpellatio, sive illa generalis sit, quàm omnes simul vasalli literis publicis, vulgò *patentibus*, evocantur sive specialis. 2. F. 7. Si tamen aliunde Vasallus resciverit, domino magnum periculum imminere, ultro & sponte suâ ei adiutorium præbere debet. 2. F. 26. d. §. licet. Si verò eam fraudet aut diminutè solvat in quadruplum eum alibi teneri referunt Ayell. d. l. n. 52. in fin. Jacob. de Franch. in Præhud. Feud. c. 2. n. 198.

§. III.

Cum igitur vasallus feudum amittere dicatur si vel ipse vocatus servitia non præstiterit, vel substitutum acceptabilem non miserit, vel adoham non solverit, anceps quæstio magnaque contentio inter Dd. est, cujus sit electio, domini an vasalli? Alii statuunt, domini esse electionem, cui invito aliud pro alio solvi non queat l. 2. §. 1. ff. si cert. pet. communis autem sententia vasallo electionem tribuit; Jacob. de S. Georg. de Feud. vers. & promiserunt eidem n. 26. pag. 218. Pet. Nic. Mozz. de Feud. tit. Ex quib. caus. Feud. am. n. 109 Jul. Clar. l. 4. §. feudum q. 22. Springsteld. de. Apanag. c. 11 n. 223. Sed nec hæc sententia satis accurata, nec in genere admittenda viderur. Pro decisione igitur dicimus 1. Non rectè statui obligationem vasalli alternativam quasi alternativè in obligatione sit, ut vel servitia præstet, vel substitutum mittat, vel adoham solvat; cum unum tantum sit in obligatione, scil. sola servitia, quippe quæ sola promittit vasallus. 2. F. 7. & 23. in fin. Constat autem in obligatione, quæ ex conventionem esse, tantum id esse de quo conventum est. arg. l. 6. §. 1. ff. de Re jud. l. 2. C. de Resc. vend. Adoha igitur non est in obligatione, sed summum in solutione,

D 2

quæ

quæ lege est. *arg. l. 6. §. 1. ff. de Re jud. l. 2. C. de Resc. vend. quam differentiam latius exposuit Magnificus Dn. Præses in Disp. Trajecti habita de Elect. rei conventi ex enormi les. sect. 1. th. 8. & 9.* Hinc dicimus 2. electionem planè vasalli esse, eumque posse adoham solvendo à servitio se liberare; quod enim ex lege, seu in solutione est, id totum est in arbitrio debitoris, eique lege tributum, ut is ejus solutione liberare se possit. *per text. expr. in d. l. 6. §. 1. d. l. 2. vid. d. Disp. sect. 2. per tot.* Non tamen dimidium unius anni redditum dicimus simpliciter in solutione esse, sed integra militiæ stipendia, quorum saltem subsidiaria æstimatio est semis iste reddituum; si fortè dominus majora stipendia probare non possit, vel onus probandi suscipere nolit. *vid. sup. c. 2. §.* Perinde ut usuræ quicunq; vel semisses ex mora; quæ quantitas lege definita est in subsidium, si creditor plus suâ interesse, & quasi majus moræ precium, probare nequeat, vel id onus defugiat contentus usuris legalibus. *per l. 2. §. ult. in fin. ff. de Eo quod cert. loc. R. I. 1600. §.* So viel nun 154. Ita constat, in obligationibus faciendi, qualis est hæc vasalli, rerum non liberari, nisi præstando omne id quod interest. *l. 72. l. 112. pr. ff. de Verb. obl. l. 13. in fin. ff. de Re jud. Quin integra militiæ stipendia deberi exerte dicitur in 2. F. 54. vid. d. c. 2.* Nec movet, quod in *R. I. 1529. §. 16.* dicitur; consensu Statuum Imperii ex singulari causa ab Imp constitutum esse, ut portio expeditionis Romanæ pecuniâ quidem solvatur. Ex eo enim patet, Cæsaris electionem non esse, sed requiri consensum Statuum; at hic de electione vasallorum agimus. Equidem quorundam servitiorum ea est natura, ut redimi

redimi precio non possint, uti officia exequias ducendi &c. Dicimus 3 e contrario, domini esse electionem hactenus, ut non teneatur quemvis substitutum admittere, sed sibi acceptabilem; alias enim plurimum interest; Vasallus, qui servitia debet, beneficio perpetuo est obstrictus, jurej. illigatus, ac e familia ortus, quam dominus idoneam militiae credidit: non igitur satisfat obligationi feudali, si ejus loco quilibet extraneus mittatur. Atque hinc semper requiritur, ut substitutus sit domino acceptabilis, 2. F. 35. §. 1. verb. *vel alium pro se domino acceptabilem mittere* &c. 2. F. 99. *in fin.*

§. IV.

Ceterum equus, quem vasallus cum substituto misit, perit vasallo, ceu domino, l. 9. C. de Pign. act. nec enim casus bellicos Principes vel domini praestant: ut & sentiunt Rosenth. de Feud. c. 8. concl. 22. Coler. Decis. 81. etsi aliud jure Saxonico obtineat. Lehne. c. 4. §. fin. Coler. d. l. Sed valde ambiguum viderur, si feudum in alium Vasallum interim translatum, & v. gr. alii venditum sit, cui equus redeat vel pereat? Resp. Priori Vasallo seu venditori, qui misit; is enim ejus dominus est & manet, & cum tempus impositionis inspiciatur, posterior nec servitia, nec adoham debet, quae ante imposta sunt; per tradita c. 3. tb. Igitur Venditoris nomine substitutus militat, ei que equus vel redit vel perit; & ab eo reparatur, si defecit, servitium: Atque ita respondit superiore anno Ampl. Fac. Jur. hujus Universitatis. At si iterum, facta jam translatione feudi, Vasalli citentur ad servitia, vel nova exigatur Adoha, emptor

emptor ea præstat; atque adeò venditor ab omnino-
nere sumtuque in bellum liberatus est.

§. V.

Denique cessat Adoha, quoties servitia non de-
bentur; uti in Feudo franco, & plurimis aliis modis;
qui tractatus cum ad servitiorum materiam pertineat
longèque prolixior instituto nostro sit; neque hic de
servitiis, ut supra testati sumus, sed de Adoha, & quæ
ei propria sunt agere propositum, sit, de eo nihil nunc
addimus.

COROLLARIA.

I.

IN Statu primævo nulla fuit Successio;
sed ea meritò surrogata est Jure Gen-
tium in locum juris occupandi res nulli-
us: Collateralium & ascendentium suc-
cessio est juris positivi.

II. Hoc Jus acquiritur liberis in ipso mo-
mento nativitatis, quamvis facultas illud
exercendi suspendatur in tempus mortis
parentum.

III. Primogenitus præfertur fratribus,
et si

etſi extra regiam dignitatem natus, aut
per ſubſeqvens matrimonium legitima-
tus ſit.

IV. Poceſt ſumma poteſtas hoſte præ-
ventu locum pacatum occupare, nec fi-
nito bello regulariter reſtituere tenetur.

V. Rex Romanorum neque mortuo
Imperatore, neque eo abſente, niſi hic
vices ſuas ei ſpecialiter commiſerit, eſt Vi-
carius Imperii.

VI. Electores eccleſiaſtici, etſi nondum
inaugurati; & ſeculares, licet nondum in-
veſtiti, ad Electionem Regis Romani vo-
cari debent.

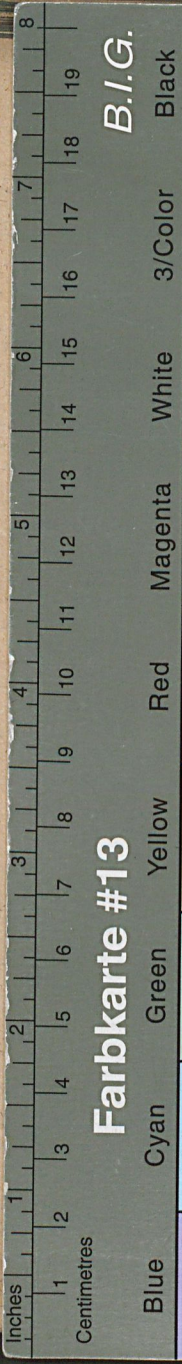

(X2617990)

Wm

Farbkarte #13

B.I.G.

IRIS FEUDALIS,

D H A,

Reise-Geld
lösung

ANTE GRATIA,
S I D E
I R O

consultissimo atq; Excellentissimo
O COCCEJO,

GERATISSIMO,
ectoris Brandenb. Confiliario,
rio, & Professore Primario,
toralis Palatini Confiliario, & Su
n Alma Heidelb. Decretal. Pandectar.
P. Ordinario meritisimo,

IO JCTORUM
i, A. MDC XCII.
n Examine submittit
ST. DE BECKER,
phalus, A. & R.

adrum, An. 1699.

1727
25
140
492
1692, 16
2

